

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Václavem Kočkou-Amortem ve věci

žalobkyně: X., narozená dne X.
zastoupená zákonnou zástupkyní X.
obě bytem X.

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č. j.: OAM-193/ZA-ZA11-D07-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2024, č. j.: OAM-193/ZA-ZA11-D07-2024, jímž byla její žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení podané žádosti ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“), je Italská republika.

II. Obsah žaloby

2. Žalobkyně v žalobě namítala porušení ust. § 3, § 50 odst. 2, odst. 3, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „s.ř.“) a čl. 20 odst. 3 a 29 odst. 2 Dublinského nařízení. Na situaci matky žalobkyně se již nevztahuje příslušnost Itálie, konečné rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu matky totiž nabylo právní moci dne 1. 3. 2023. Přemístění matky žalobkyně do Itálie mělo být provedeno do šesti měsíců od 1. 3. 2023, k čemuž nedošlo. Matka žadatelky není na útěku, dne 8. 1. 2024 podala za žalobkyni žádost o mezinárodní ochranu, dne 12. 2. 2024 se zúčastnila pohovoru a dne 15. 5. 2024 převzala rozhodnutí; byla tedy se správním orgánem v kontaktu v průběhu 18 měsíců po vydání konečného rozhodnutí ve věci. Uplynula-li lhůta na přemístění, stala se příslušnou Česká republika i pro žalobkyni, jejíž situace je neoddělitelná od situace její matky. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné i kvůli absenci posouzení nejlepšího zájmu dítěte, přitom je v nejlepším zájmu žalobkyně setrvat na území České republiky, poněvadž tu má skrze otce vytvořené stabilní zázemí. Žalobkyně navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když trval na tom, že státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany je Italská republika. Pokud matka žalobkyně zmizela z hledáčku správního orgánu a objevila se až v souvislosti se žádostí žalobkyně, jde o útěk ve smyslu čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení. Lhůta k přemístění může být prodloužena až na 18 měsíců, a tudíž stále běží. Podle čl. 20 odst. 3 Dublinského nařízení se postupuje i u dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí. Dne 23. 2. 2024 Italská republika uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně. Italský systém azylového řízení je plně koherentní se systémem v České republice a zároveň je v souladu s normami Evropské unie. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

4. Ze správního spisu bylo zjištěno, že zákonná zástupkyně žalobkyně v poskytnutí údajů k žádosti dne 12. 2. 2024 uvedla, že žalobkyně X., je zdravá a bez zvláštních potřeb. Zákonná zástupkyně se nemůže vrátit do země původu, neboť X. Manžel zákonné zástupkyně se také nemůže vrátit do země původu, jelikož X.
5. Během pohovoru vedeného dne 12. 2. 2024 zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že s dcerou a manželem, X., sdílí společnou domácnost. Manžel zabezpečuje chod domácnosti, platí nájem bytu, potraviny, oblečení a vše, co potřebují. Po udělení výjezdního příkazu zákonná zástupkyně X. a nedodržovala pravidla Dublinského nařízení, měla totiž jiné starosti. Jediným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu v České republice je skutečnost, že tu žije její manžel. V Itálii nikoho nemá a nezná.
6. Ve správním spisu jsou rovněž obsaženy rodný list žalobkyně, nájemní smlouva, dokument vystavený Ministerstvem vnitra Italské republiky ze dne 23. 2. 2024 o akceptaci převzetí žalobkyně, a Informace OAMP, Itálie, Azylový systém, Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 31. 7. 2023.

7. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 20 Az 26/2022-40, byla zamítnuta žaloba zákonné zástupkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j.: OAM-628/ZA-ZA11-D07-2022, kterým bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno řízení o její žádosti o udělení mezinárodní ochrany z důvodu nepřípustnosti dle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, neboť státem příslušným k posuzování žádosti zákonné zástupkyně o mezinárodní ochranu je Itálie. Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2023, č. j. 2 Azs 2/2023-36, byla kasační stížnost zákonné zástupkyně žalobkyně odmítnuta pro nepřijatelnost.
8. Dne 18. 3. 2024 se žalobkyně (resp. její zákonná zástupkyně) mohla seznámit s podklady rozhodnutí. K seznámení se však nedostavila a nezaslala žádný návrh na doplnění podkladů rozhodnutí ani neuvedla žádné další skutečnosti nebo nové informace.
9. Následně žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 4. 2024.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.
12. Podle ust. čl. 20 odst. 3 Dublinského nařízení *pro účely tohoto nařízení je situace nezletilé osoby, která doprovází žadatele a splňuje definici rodinného příslušníka, neoddělitelná od situace jeho rodinného příslušníka a zabývá se jí členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu tohoto rodinného příslušníka, třebaže nezletilá osoba není sama žadatelem, za předpokladu, že je to v jejím nejlepším zájmu. Stejným způsobem se postupuje v případě dětí narozených po příjezdu žadatele na území některého členského státu, aniž je nutné zahájit nové řízení o jejich převzetí.*
13. Podle ust. čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotýcné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotýcná osoba na útěku.*
14. Soud předně uvádí, že dle kritérií Dublinského nařízení je státem příslušným k posouzení žádosti žalobkyně skutečně Itálie. Žalovaný kritéria řádně vyhodnotil na s. 2 až 4 napadeného rozhodnutí, s jeho závěry se lze ztotožnit. V případě zákonné zástupkyně žalobkyně byla Italská republika určena ve smyslu ust. čl. 12 Dublinského nařízení státem příslušným k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to vzhledem k rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j.: OAM-628/ZA-ZA11-D07-2022, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 20 Az 26/2022-40. Na věc žalobkyně jednoznačně dopadá ust. čl. 20 odst. 3 Dublinského nařízení, jak žalovaný v napadeném rozhodnutí správně uvedl.
15. Z ničeho nevyplývají systémové nedostatky v italském azylovém řízení. Dle Informace OAMP ze dne 31. 7. 2023 probíhá azylové řízení v Itálii standardně, k dispozici

bývá žadatelům tlumočník, žadatelům pomáhají nevládní organizace, žadatelé mohou podat odvolání k místně příslušnému civilnímu soudu. Přístup ke zdravotní péči mají za shodných podmínek jako ostatní rezidenti Itálie, musí se zaregistrovat do národního zdravotního systému, k zajištění žadatelů nemůže dojít jen za účelem posouzení jejich žádosti.

16. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnil, proč nepřistoupil k aplikaci diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení a neposoudil tak žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu i přes svou nepříslušnost. Žalovaný uvedl, že se žalobkyně nepotýká s žádným zdravotním omezením, finanční prostředky na zajištění ubytování a životních potřeb poskytované manželem zákonné zástupkyně mohou žalobkyně a její zákonná zástupkyně v Itálii využít obdobně jako v České republice. V nejlepším zájmu žalobkyně je, aby vycestovala společně se svou matkou. Zhodnocení žalovaného ohledně neaplikování diskrečního ustanovení čl. 17 Dublinského nařízení shledává soud dostatečným a adekvátním. K úvahám stran čl. 17 Dublinského nařízení se vyslovil Nejvyšší správní soud, který v první právní větě k rozsudku ze dne 5. 1. 2017, č. j.: 2 Azs 222/2016-24, uvedl: „Čl. 17. odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (právo atrahovat si posuzování žádosti o mezinárodní ochranu nepřislušným členským státem) neznamena právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem. Pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je na místě úvahu o aplikaci uvedeného ustanovení učinit.“ Na druhou stranu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že povinnost převzít příslušnost na základě čl. 17 Dublinského nařízení státu nevzniká ani tehdy, nastane-li výjimečná situace (vizte rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2017, č. j.: 1 Azs 398/2017-25). Žalovaný při svých úvahách libovůli neprojevil, naopak zhodnotil všechny relevantní skutečnosti a dospěl k logicky odůvodněnému závěru o neaplikování předmětného diskrečního ustanovení na věc žalobkyně. Azylové řízení nemá sloužit k úpravě rodinných poměrů, a tudíž námitky týkající se ohrožení soudržnosti rodiny soud neshledal důvodnými (ostatně matka žalobkyně (zákonná zástupkyně) musí vycestovat do Itálie, žalobkyně by od ní v případě setrvání v České republice byla oddělena).
17. Soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že přesunutí její matky do Itálie mělo být realizováno do šesti měsíců počítaných ode dne 1. 3. 2023. Žaloba zákonné zástupkyně proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j.: OAM-628/ZA-ZA11-D07-2022, byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 12. 2022, č. j. 20 Az 26/2022-40, který nabyl právní moci dne 2. 1. 2023. Kasační stížnost zákonné zástupkyně (jíž byl usnesením ze dne 10. 2. 2023, č. j.: 2 Azs 2/2023 – 31, přiznán odkladný účinek) odmítl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 28. 2. 2023, č. j. 2 Azs 2/2023-36, které nabylo právní moci dne 1. 3. 2023 pro nepřijatelnost. Ode dne 11. 1. 2023 se zákonná zástupkyně vyhýbala kontaktu se správním orgánem až do dne 7. 2. 2024, kdy za žalobkyni podala žádost o mezinárodní ochranu. Vzhledem k čl. 29 odst. 2 Dublinského nařízení nadále běží lhůta, v níž má dojít k předání zákonné zástupkyně do Itálie k vyřízení její žádosti o mezinárodní ochranu (18 měsíců od právní moci rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, tj. konečného rozhodnutí o oprávněném prostředku nebo o přezkumu ve smyslu čl. 29 odst. 1 alinea 1 Dublinského nařízení). K tomu, aby byla dotyčná osoba na útěku ve smyslu ust. čl. 29 odst. 2 věty druhé Dublinského nařízení, nemusí být na útěku celých 18 měsíců, takové ustanovení by nemělo smysl a bylo by obsolentní, jelikož přesun aktuálně uprchlé osoby by nebylo možno uskutečnit; k aplikaci delší lhůty postačí, je-li osoba na útěku část uvedené doby, což zákonná zástupkyně splnila. Soud souhlasí, že dle ust. čl. 20 odst. 3

Dublinkého nařízení je situace nezletilé žalobkyně neoddělitelná od situace její matky, avšak právě proto je státem příslušným k posouzení její azylové žádosti Itálie. Zájem nezletilé žalobkyně byl obecně zkoumán v rámci posuzování čl. 17 Dublinkého nařízení, když byla zdůrazněna Itálie coby stát příslušný k posouzení azylové žádosti její matky (zákonné zástupkyně). Nezletilá žalobkyně je velmi nízkého věku, zároveň její otec s rodinou tráví jen každý druhý den, za těchto okolností je v zájmu žalobkyně, aby byla spíše s matkou, tedy vycestovala s ní do Itálie, kde bude řešena jejich žádost o mezinárodní ochranu.

18. Žalobkyni nelze přisvědčit, že by řízení a rozhodnutí žalovaného byla stížena vadami. Žalobkyně ostatně ani blíže nevysvětlila, jakým způsobem měla být porušena jí zmiňovaná základní ustanovení s.ř.
19. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 19. července 2024

JUDr. Václav Kočka-Amort, v. r.
samosoudce